

Sundbyerne til Justitsministeriet. Allerede den 21. December udstedte Justitsministeriet en Bekendtgørelse, hvorved dette Bygningsreglement blev sat i Kraft fra 1. Januar at regne, men det viste sig bag efter, at det var meget uheldigt, at Sagen var gaaet saa hurtigt. Det viste sig, at man i Kommunalbestyrelsen ikke havde faaet alle de Spørgsmaal, som kunde komme i Betragtning, tilstrækkeligt op til Overvejelse, og det viste sig, at Sagen var bleven saa hurtig stadfæstet af Justitsministeriet, at de, som mente at have begrundede Indsigelser imod Bygningsvedtægtens Indhold, ikke havde faaet Lejlighed til at fremkomme med deres Anskuelse lige over for Ministeriet. Forholdet med dette Reglement var dette, at der indførtes en Zonebygelse saaledes, at uden for en vis Linie skulde det ubebyggede Areal være større end inden for denne Linie. Der indkom 3 Andragender til Ministeriet om Dispensation fra disse Bestemmelser. Disse vare fra Aktieselskabet Højdevejen, Fabrikant J. E. Meyer og Aktieselskabet til Realisation af Kammerraad J. Backers Grunde paa Amage. Alle disse Folk havde købt deres Grunde, efter at Bygningsreglementet af 22. Februar 1899 var udkommet. Dette udvidede den hidtil gældende Byggeret, og disse Folk gik da ud fra, at naar det ny Bygningsreglement af 1899 udvidede den hidtil gældende Byggeret, kunde der ikke være nogen Grund til at vente, at der kort Tid efter skulde komme et nyt Bygningsreglement, som atter indskrænkede den. I Tillid til dette Bygningsreglements Holdbarhed havde de udarbejdet Vej- og Kloakplanen, som forudsatte Bebyggelsen efter Reglementet af 1899, og de havde paabegyndt Planernes Gennemførelse, før Til læget traadte i Kraft. Saa sendtes Andragenderne til Kommunalbestyrelsen til Erklæring, og i Københavns Borgerrepræsentation gav Sagen Anledning til en meget varm Forhandling, som det ærede Medlem jo nok vil mindes. Naar Sagen sendtes fra Ministeriet til Kommunalbestyrelsen, var det slet ikke, fordi Kommunalbestyrelsen skulde afgøre Sagen. Tværtimod, efter Bygningsreglementet tilkom Myndigheden til at give Dispensation Justitsministeren. Naar Sagen sendtes til Kommunalbestyrelsen, var det en Høflighed mod denne, hvilket ogsaa baade fra Mindretallets Side og fra det ærede Medlem, som var Ordfører for Flertallet, blev anerkendt. Men deri, at der vistes Kommunalbestyrelsen den Høflighed, at den fik Anledning til at udtale sig om Sagen, ligger slet ikke,

at man uden videre skulde følge det, som Kommunalbestyrelsens Flertal udtalte. Fordi man tager Folk med paa Raad af Høflighed, kan det dog slet ikke siges, at man tilsidesætter dem, fordi man ikke følger de Raad, Flertallet af disse Folk giver, og jeg maa sige, at under den Forhandling i Borgerrepræsentationen, som jeg nøje har gjort mig bekendt med, fremkom der fra Mindretallets Side saa mange og vægtige Grunde, og der blev fremført saa mange og underlige Omstændigheder — der var endogsaa Tale om, at der var en Slange med i Spillet — at jeg fandt, det vilde være Uret mod de tre Ansøgere, hvis man vilde nægte dem Dispensation. Der blev ogsaa fra Mindretallets Side under Forhandlingerne i Borgerrepræsentationen gjort gældende endogsaa i meget stærke Ord, at man vilde begaa en Uret, at det vilde være hensynsløst mod disse Folk og tilføje dem et meget betydeligt økonomisk Tab. Nu mener jeg ingenlunde, at private Interesser skulde gaa forud for offentlige, men jeg mener paa den anden Side, at de offentlige Interesser ikke skulde fremmes paa de enkelte privates Bekostning. Der foreligger i disse Sager ikke det aller mindste om, at jeg skulde ville det kommunale Selvstyre til Livs. Paa ingen Maade! Men det, jeg mener at turde hævde, er det, at naar ved den bestaaende kommunale Ordning en eller anden Sags Afgørelse er henlagt til den paagældende Minister, skal Ministeren efter at have undersøgt den saa godt som muligt træffe den Afgørelse, han finder er rigtig, og som han baade skal og vil staa til Ansvar for.

Ligesom andre af de ærede socialdemokratiske Medlemmer have overrasket mig betydeligt, har ogsaa det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds overrasket mig i en ganske voldsom Grad. Det ærede Medlem siger nemlig Sp. 301: „Den ærede Minister har nægtet at stadfæste en Vedtægt vedrørende Mælkehandelen i København.“ Den Gang det ærede Medlem sagde det, blev jeg ganske overordentlig overrasket, thi det har jeg ikke gjort. Sagen er ikke afgjort endnu, den ligger i Ministeriet endnu. Sagens Stilling er den, at den for Øjeblikket er fra Justitsministeriet sendt til Landbrugsministeriet til Tilvejeskaffelse af yderligere Oplysninger, men naar Sagen vil blive afgjort, kan jeg ikke sige noget som helst bestemt om. Det er en Sag, der ikke vedkommer alene Københavns Borgere, som for Resten, hvis Kommunalbestyrelsens Forslag bliver